teist rada ja jõudis õnnelikult sinna. Arsti juures rääkis oma loo ära, mis pärast ta oli tulnud ja palus teda täna õhtu ühes tulla. See aga wabandas, et kuidagi wiisi wõimalik ei ole ja ütles: Homme hommiku tulen hästi wara, las' olla täna pääle, sina jää kah siia, siis lähme ühes." Tüdruk ei leppinud sellega, waid kippus koju minema. Paks udu oli ennast petlikul wiisil üle wäljade ja aasade laotanud ja heljus tasa, kui nägemata weejumala rikas and. – Wana rahwas uskus, et kui paks udu maad kattis siis nägemata jumal wiljale kosutust annab; seepärast peeti sarnast öö d tänuga meeles. – Ta läks julge meelega koju poole, oli aga kogemata teist teed pöörnud ja sattus seepärast eksitusse. Paksust toominga põõ sastest

ja paju rägadikust läbi minnes, kuulis ta korraga linnu laulu; ta jäi kuulatama. Lind laulis:

Nein nõrka, noorukesta,
Nein wäeti, waewalista,
Ike, ilus neitsikene,
Kurda, kallis kaunikene.
Ära jaksa oma jõuda,
Palu taewa taadi nõuda!

Esi-otsa ei saanud nein aru, mis see tähendas, aga pea sai ta aru, et see tema kohta käis. Edasi sammudes kordas ta mitu korda neid sõnu üle, sest nad oliwad wäga õpetlikud ja armsad. Kui tema natukene maad edasi jõudnud oli, laskis korraga teine lind oma häält kuulda:

Püüa aega pikendada,
Öösist aega lühendada,
Aega mööda asjad käiwad,